

1 вересня

Привіт. Коротше, я трохи забрехала. Це капець як легко — навішати всім про багатенького таточка. Досить бурхливої уяви та сотень люксових френдів в інстаграмі та ютубі.

Навіть Паша, здається, майже повірив. Майже. Бо він надто добре мене знає, щоб вірити в таку маячню.

Паша єдиний, хто в курсі про мої справжні «справи». Про бабусю, малих і комуналку. І про маму... Не пам'ятаю, щоб я розповідала йому про батька — може, щось таке спочатку вигадувала. Але це ж ПАША! Часом здається, начебто його очі бачать мене на три метри вглиб. Може, він має якісь надприродні здібності, але мовчить. Що ж, усі мають право на таємниці. Навіть Паша. Навіть від мене.

Я йому, наприклад, досі не зізналася, що знаю про його записку на 14 лютого рік тому. Блін, реально мені щоразу соромно, як про це згаду. Легше було вдати, ніби нічого не бачила, ніж сказати, що я втюхалася в Едіка з 11-Г. «Г»!!! Ти собі можеш таке уявити? Це тепер я розумію, що він тупий, як дитячі ножиці, але тоді... краще про це не згадувати! І про мій любовний лист для нього. Добре, що я не підписалася повним іменем, а тільки поставила «Л». Тепер я сумніваюся, що він узагалі його прочитав. Може, він і почерку мого не розібрав? Хоча читати до 11 класу мав би навчитися. Хіба що його багата мама й за це носить хабарі завучці... До речі, тепер ми називаємо її «Дарина». Ми ж тепер старшокласники, можна.

**Взагалі старшокласникам купу всього можна.
Наприклад:**

1. Сидіти за першою партою навіть якщо ти не зубрилка і не очкаричка.
2. Запізнюватися не більш ніж на 5 хв на урок без запису в щоденник.
3. Відпрошуватися в медсестри з фізри через місячні, тільки не дуже часто. І не тоді, коли нормативи.
4. Списувати ДЗ (домашні завдання) на перерв при всіх.
5. Не вчити віршів напам'яті, буе-е-е-е-е-е.
6. Сперечатися з учителями. Тобі що завгодно пробачать, якщо скажеш магічну фразу «маю свою думку».
7. Не здавати телефон на початку уроків, а просто ставити на вібро. Якщо не контрольна, його можна навіть тримати на парті (під підручником), але стежити, щоб це не дратувало вчителів.
8. Не показувати своїх речей учителям, навіть якщо вони агресивно вимагають. Магічна фраза: «Це мої особисті речі! Не маєте права!».
9. Ходити на дискотеки для старшокласників.
10. Зустрітися з хлопцями не-таємно!
11. Цілуватися й обійматися в коридорах.
12. Носити які хочеш сумки або наплічники.
13. Носити одяг, крізь який тро-о-шечки просвічується білизна. Тут важливий нюанс: не дратувати навмисне вчителів.
14. *****Моя улюблена право!***** Носити взуття на підборах. Супер право! Цілу вічність у школі ми були приречені на пласке взуття, і тепер — свобода! Найкраще право у світі :)

15. Залишати змінний одяг у шафі в класі, якщо він не смердить. Це дуже неоднозначне право! Особисто я за те, щоб усі забирали свій одяг додому і щоразу після фізри ретельно прали.
16. Виділяти в зошиті маркером. Одного кольору. Але я ще не перевіряла, треба уточнити. Можливо, це працюватиме не на всіх уроках.
17. Набирати твори на компі. Алілуя!
18. Я ще не певна, треба уточнити, чи можна не відпрошуватися в туалет. Кажуть, що є варіант спокійно встати та вийти, якщо припекло. Але невідомо, чи ці технології вже дійшли до нашої задрипаної відсталості школи. Тобто її адміністрації (тут я маю на увазі передусім Дарину, ясна річ, а не І. С. — Ігоря Сергійовича, директора, бо він кльовий).
19. Список неповний, оскільки рік ще тільки почався. Доповнюватиму його впродовж року.

Пізніше.

Так ось. Я розтринділа всім, що татусь возив мене на літо в Туреччину. П'ятизірковий готель і все таке. «Позичила» історію в Скалочки з інстаграму, думаю, вона не буде проти. От у кого справді багаті предки, то це в неї. Хоча Туреччина — це, здається, уже дуже дешево. Недаремно ж Скалочка весь час бідкалася, що цього року так усе погано, усе погано, що аж мушили летіти в Анталію. Капе-е-е-е-ещь. От дурена. Дехто взагалі нікуди цього року не їздив і не ние у блозі.

Взагалі я придумала круту штуку з цими фотками. (Хто б мені, звісно, повірив, якби не було фоток?) Роздрукувала на А4 кілька пейзажів, сходила на пару коктейлів і сфоткала на їхньому тлі то новий педикюр, то селфі так, щоб пейзаж було ледь

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

розгледіти. Фільтри, похід із малими в аквапарк — і от, у мене повний інстаграм фоток із відпочинку. Класно відпочила, сама ледь не повірила. Ага, ще треба було «фотку з ілюмінатора».

Але правило таке:

- фотка ніг (краще з педикюром) на тлі моря (або басейну) і пальм;
- фотка коктейлю з журналом, може, якийсь десерт, може, книжка, якщо обкладинка підходить по кольору;
- селфі в купальнику чи в рушнику на тлі пляжного лежачка;
- фото з ілюмінатора, але без нього можна обійтися: мовляв, так часто літаю, що вже такої попси не фоткаю.

Я вивчила всі інстаграми, які цього року літали в Туреччині. Я можу всім усе радити. Я точно в темі. Можу навіть писати блоги про «Як дорого відпочити в Анталії» і «Як бюджетно відпочити в Анталії». Шкода, не вийде зняти відос. Ну, бо я ще не придумала, як це зробити без Анталії...

Пізно ввечері:

До речі, я знаю слово «бюджетно». Ясно, що з економіки цього року в мене все має бути зашибісь, бо я суперкрута в усьому, що стосується бюджету однієї окремо взятої сім'ї. Ніхто в класі, мабуть, і слова такого не знає. Хіба їм треба щось рахувати? Їхні кишенькові видаються їм незалежно від того, чи ворують вони зранку пальцями на ногах.

Я, бляха, задовбалася вже від цього слова й від цих тупо-рих безплатних програмок андроїда. У них вічно щось обмежено з функціоналом або вони вічно злітають у той момент, коли намагався порахувати, куди поділися гроші або де взяти кілька сотень на аквапарк.

А Паша сьогодні знову пригостив мене морозивом. Я спробувала не думати про той ганебний лист. Може, в нього вже все пройшло і ми тільки друзі? Хоча ні, я ж бачу, що не пройшло. Більше того: я нізащо не дозволю, щоб це пройшло.

2 вересня

Привіт. Я щось не знаю, як іще починають вести щоденники. Від слів «любий щоденнику» мені хочеться блювонути. Ще б обмалювати все сердечками — і торба! Так що, дороженький, пробач. Будеш просто «ти». Припустимо, що ти мій уявний друг. Писатиму сюди те, що не зможу розповісти ні Наті, ні Асці, ні тим паче Паші.

Спершу думала завести якийсь типу блог у фейсбуці чи де ще їх ведуть? Нічого не знаю про те, як ведуть «писані» блоги. Як завести 30 тисяч фоловерів у ютубі й інстаграмі — то за просто. А тут... Створила акаунт, написала перший пост — і не можу. Не той формат. Ділитися чимось секретним я не вмію. А влог у мене вже є. І він явно не для того, щоб світити рожевими трусами своєї душі. Ха! Уже виходить.

Все, біжу. Втомила писати. Треба якось натренуватися, чи що? Блін, а якщо від писання ручкою в мене всі пальці вкриються мозолями? Капе-е-е-е-е. Треба писати в рукавичках. І ду-у-у-же малими дозами. (Задовбешся ставити дефіси. Все-таки зручніше писати на компі.)

Пізніше.

Ця дурепа Оля, медсестра, виписала мені направлення до терапевта. Блін, і чому не можна купити снодійне прямо